

РЕШЕНИЕ

№ 343

гр. Варна, 21.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Радослав Кр. Славов

Членове: Дарина Ст. Маркова
Даниела Д. Та

при участието на секретаря Десислава Ив. Шинева Чипева
като разгледа докладваното от Даниела Д. Та Въззивно търговско дело № 20223001000501 по описа за 2022 година

Производство по чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба вх. №16419/07.07.2022г. по описа на ВОС, поправена с молба вх. №17764/25.07.2022г., на С. К. Д., ЕГН *****, действащ чрез своя баща и законен представител К. С. Д., ЕГН *****, двамата с адрес в град Варна, срещу решение №252/27.06.2022г. на Варненски окръжен съд, постановено по т.д. №742/2021г. по описа на ВОС.

С обжалваното решение предявените от малолетния ищец – настоящ жалбоподател С. Д., чрез неговия законен представител искове с правно основание чл.432, ал.1 КЗ и чл.86, във вр. с чл.84 ал.3 ЗЗД КЗ за заплащане на справедливо обезщетение по застраховка „гражданска отговорност“ за претърпени вреди от ПТП, причинено на 24.11.2017г в гр. Варна от водач - застрахован с полица № 06117002943306 собственик на л.а. „Мазда 6“ с ДКН ХХ ХХХХ ХХ, в т.ч. неимуществени в размер на 25 500 лв. и имуществени в размер на 56 лв., както и за заплащане на обезщетение за забава в размер на законна лихва върху всяка от тези главници, начислена за период от увреждането - 24.11.2017г. за неимуществените вреди, съответно от 30.11.2017г. - за имуществени разходи, до окончателно изплащане на обезщетенията по банкова сметка на законен представител на пострадалия.

Основното оплакване е за неправилност и необоснованост на крайния извод на първоинстанционния съд, че в случая липсва противоправно

поведение у водача на автомобила, тъй като само внезапната промяна на посоката на движение на пострадалия ищец е създадо опасната ситуация, а след нейната поява автомобилистът не е можел технически да я избегне при вече избраната скорост на движение от над 14,70 км/ч, поради което пряката отговорност на ответния застраховател не може да бъде ангажирана. Като прави подробен анализ на събраните по делото доказателства и фактите, които следва да се считат установени от тях, акцентирайки и на особеностите на мястото, на което е настъпило произшествието - в жилищна зона в гр. Варна, в район, заключен между бл. 33 на ул. „Подвис”, в който са разположени в близост три училища - „Първа езикова гимназия”, ОУ „Ангел Кънчев” и ОУ „Хаджи Димитър”, наличието на съответна на това хоризонтална и вертикална пътна маркировка (маркирани последователно няколко пешеходни пътеки, поставени пътни знаци „А19” и „А18”), в делничен ден, в момент, в който са се провеждали занятия в учебните заведения, изискващи особена бдителност при управление на МПС, въззивникът счита, че вината на водача на МПС за осъществяване на произшествието и неговото противоправно поведение са били надлежно установени в процеса. С оглед на това и позовавайки се на съдебна практика по сходни случаи, установена в конкретно посочени съдебни решения, моли въззивния съд да отмени обжалвания съдебен акт и да постанови ново решение по същество на спора, с което претенциите му да бъдат уважени. Претендира и присъждане на разноски.

В отговора си на въззивната жалба въззиваемата страна „ДЗИ - ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД, ЕИК 121718407, чрез пълномощника си по делото адвокат П. О., САК, като излага подробно коментара си по оплакванията на ищеца, заключава, че подадената въззивна жалба е неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение. Счита, че обжалваното с нея решение на първоинстанционния съд е постановено при изяснена фактическа обстановка и при пълен анализ на събраните по делото доказателства, по същество е законосъобразно и правилно, поради което следва да бъде потвърдено изцяло от въззивния съд. Претендира присъждане на разноски за въззивното производство.

В проведеното от въззивния съд открито съдебно заседание въззивникът, чрез пълномощника си по делото адвокат Т. С., ВАК, заявява, че поддържа подадената въззивна жалба, изложените в нея основания и искания и моли за нейното уважаване. Доводите са развити допълнително в представена писмена защита.

Въззиваемата страна, представлявана по пълномощие от адвокат П. О., САК, заявява, че поддържа становището си за неоснователност на въззивната жалба и моли за потвърждаване на обжалваното с нея решение.

И двете страни претендират насрещно присъждане на разноски като представят списъци по чл.80 от ГПК.

Контролиращата страна Дирекция „Социално подпомагане“ - Варна, не е изпратила

представител в съдебното заседание, не е изразила становище по въззивната жалба.

За да се произнесе по същество на предявената въззивна жалба, съдът взе предвид следното от фактическа и правна страна:

Предмет на предявените пред първоинстанционния Варненски окръжен съд искове е претендираното пряко право на ищеца С. К. Д., ЕГН *****, действащ чрез своя баща и законен представител К. С. Д., ЕГН *****, двамата с адрес в град Варна, като трето увредено лице да получи пряко от застрахователя – ответника „ДЗИ - ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД, ЕИК 121718407, седалище град София обезщетение за причинени му вследствие на ПТП, настъпило на 24.11.2017г. в град Варна, в района пред Първа езикова гимназия, по вина на водача на л.а. „Мазда 6” с ДКН ХХ ХХХХ ХХ, П. Борисов Цонев, вреди, изразяващи се в изживени болки и страдания от причинените му телесни увреждания (счупване на долна трета на ляв голям пръст), психични страдания от изживяното произшествие и лечение в резултат от нараняването (болничен престой, обездвижване, физиотерапии и продължаваща рехабилитация за възстановяване на движенията) и понесени материални загуби (сторени разходи за лечение).

Претендираното обезщетение за неимуществените вреди е заявено в размер на 25 500 лева. Искът за обезщетяване на имуществените вреди е заявен в размер на 56 лева. Сумите се претендират ведно със следващото се обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от 24.11.2017г. - върху дължимото застрахователно обезщетение за неимуществените вреди, съответно от 30.11.2017г. - върху дължимото обезщетение за имуществените вреди, до окончателното им плащане.

Така предявените главни искове се квалифицират правно по чл.432, ал.1 от Кодекса за застраховането (КЗ), във вр. с чл.45 и чл.52 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД). Акцесорните претенции се квалифицират правно по чл.429, ал.2, т.2 от КЗ, във вр. с чл.86, ал.1 и чл.84, ал.3 ЗЗД.

Основният спорен по делото въпрос е по отношение на правопораждащия претендираната с предявения пряк иск обезщетителна отговорност факт – виновно и противоправно поведение на водача на л.а. „Мазда 6” с ДКН ХХ ХХХХ ХХ, чиято отговорност е застрахована по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” при ответното застрахователно дружество, което именно е довело до вреди за ищеца.

В съставения констативен протокол №3134/24.11.2017г. е отразено, че лекият автомобил е блъснал пресичащ от ляво на дясно пешеходец – детето С. К. Д.. Удостоверителната сила на констативния протокол в частта относно спорния механизъм на ПТП е опровергана от заключенията на авто-техническите експертизи – първоначална и повторна. Установено е от експертите (въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства), че процесното пътно произшествие е станало на 24.11.2017г., около 16:30 часа в гр.Варна на безименна улица между бл.33 на ул. „Подвис“

и Първа Езикова Гимназия. Широчината на платното за движение в участъка от улицата, където е станало произшествието, е 6,00 метра. Платното за движение е ограничено от двете страни с тротоари и бордюри, с височина 10-12 см. Широчината на тротоарите е 2,70 м. На пътното платно, на 1,60 метра преди ъгъла на двора на Първа Езикова Гимназия (намиращ се вдясно от пътното платно посока ул. „Подвис“, избран за ориентир на огледа), е разположена пешеходна пътека „М8“ (тип Зебра) с широчина 3,00 метра. На ок. 21,60 метра след ориентира, на тротоара са поставени един над друг два броя предупредителни пътни знаци „А18“ (Пешеходна пътека) и „А19“ (Деца). Произшествието е станало в този участък на пътя (между двете пешеходни пътеки, в района на двата пътни знака, на ок. 21,45 метра след ориентира и на ок. 1,90 метра вляво от десния бордюр). Според вещото лице М. Т, скоростта на движение на автомобила към момента на възприемане на опасността е била ок. 20 км/ч. Според вещото лице инж. Е. И скоростта на движение на автомобила към момента на задействане на спирачната му система възлиза на 15 км/ч като сблъсъкът с пешеходеца е настъпил в края на спирачния път на автомобила. Към момента на сблъсъка с автомобила пресичащият пешеходец се е движил със скорост ок. 12,2 км/час (3,39 м/с). Като се има предвид вида и характера на предприетото пресичане от детето (изненадващо и тичайки, на нерегламентирано за целта място - между двете пешеходни пътеки), и като се има в предвид че ударът е настъпил в средата на пътното платно, т.е. детето е изминало около 3м., вещите лица считат, че от момента на възприемане на опасността, на водача са му били необходими поне 1.8 сек, за да спре автомобила и да предотврати ПТП. Водачът на л.а. не е имал възможност да възприеме по-рано възникналата опасност и да предприеме по-ранно спиране. В момента на възникване на опасността отС.ието на автомобила от мястото на удара 4,50 метра при изчислена опасна зона за спиране от 6,26 метра и водачът не е имал техническа възможност да предотврати съприкосновението с пешеходеца чрез спиране. И двете вещи лица по САТЕ (първоначална и повторна) са категорични, че произшествието е настъпило поради внезапното навлизане на пешеходеца на пътното платно и в рамките на опасната зона за спиране на движещ се автомобил.

Тези констатации съответстват и на показанията на разпитания по делото свидетел Р. Д.а. Н. – баба на ищеца и очевидец на произшествието. Същата сочи, че на посочената дата заедно с тримата си внука са се движили от училище „Ангел Кънчев“ в посока Първа езикова гимназия и ул. „Подвис“ с намерение да я пресекат, за да се приберат вкъщи. Първоначално са се движели от страната на блок 33, тъй като докато се стигне до гимназията няма тротоар. На първата пешеходна пътека пресекли само тя и внучката й. Момчетата, които били малко след тях, останали от другата страна на улицата. Там било по-широко и те продължили по тротоара, като бягали. Преди следващата пешеходна пътека решили също да пресекат и да се присъединят към баба си. Свидетелката се огледала за коли, но не забелязала такива. Когато децата започнали да пресичат, тогава като се обърнала тя

видяла идващия автомобил. С. започнал да пресича бягайки, бил се засилил, когато колата го застигнала.

Според вещите лица по комплексната съдебно медицинска и автотехническа експертиза, ударът между автомобила и детето е бил относително лек, настъпил е в крачка, когато левият крак е бил изнесен и изложен на действието на бронята на идващото МПС. За това според експертното мнение на вещото лице – лекар свидетелства морфологията на счупването - сравнително добро счупване, линейно, при което няма разместване на значителни фрагменти. Ако тежестта на тялото е била върху крайника, който е ударен, счупването е щяло да бъде друго – много вероятно и на двете кости, с разместване. По експертното мнение на вещото лице – автоексперт, не може да се определи колко е следвало да бъде най-ниската скорост на движение на автомобила, за да се предотврати сблъсък с пешеходеца, но със сигурност скоростта му на движение не е била голяма, тъй като при по-голяма скорост би се стигнало до завъртане и отхвърляне на самото тяло на детето. Затова посочената скорост от ок. 20 км/ч е приблизително максималната скорост, при която се нанася такъв удар. Сходно е и заключението на вещото лице Иванов по повторната САТЕ. При извършени от него проверовъчни математически изчисления по други показатели е установил, че и при по-ниска от сочената от него скорост (ок. 15 км/ч) автомобилът не е имал възможност да предотврати произшествието.

При така установените фактически положения относно механизма на ПТП настоящият съдебен състав намира за неоснователно твърдението на ищеца, че от страна на застрахования при ответното дружество водач на л.а. „Мазда 6” с ДКН ХХ ХХХХ ХХ П. Борисов Цонев е извършено виновно противоправно деяние, именно в резултат на което в причинно-следствена зависимост и обусловеност да са причинени вредите, чието обезщетяване се претендира с предявения пряк иск. Избраната от водача скорост на движение на автомобила (15-20 км/ч) е била адекватна за съответния пътен участък (аргумент и от чл.62, т.2 ЗДвП), като към момента на възприемане на опасността (предприето внезапно пресичане на пътното платно от тичащо дете) е задействал веднага спирачната система. При това положение не може да се приеме, че със свое действие и/или бездействие същият сам се е поставил в невъзможност да предотврати настъпването на вредоносния резултат.

Доколкото не се установява противоправно поведение на застрахования водач, а в хипотезата на чл.432, ал.1 КЗ отговорността на застрахователя към увреденото лице е равна по обем и съдържание на отговорността на прекия причинител по чл.45 ЗЗД, прекият иск за плащане на претендираните обезщетения за репарирание на вреди от процесното пътно произшествие (имуществени и неимуществени) се преценява като неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Като е достигнал до същия краен извод по сходни съображения

първоинстанционният съд е постановил законосъобразно и правилно решение, което следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора и предвид разпоредбата на чл.78, ал.3 от ГПК искането на въззиваемата страна – ответник в първоинстанционното производство за присъждане на разноски, изразяващи се в платено адвокатско възнаграждение на адвоката, осъществил защитата ѝ във въззивното производство, се преценява като основателно. Съгласно представения списък по чл.80 ГПК и приложените към него договор за процесуално представителство и платежно нареждане, същото е в размер на 1 295 лева и се възлага в тежест на въззивника.

Въз основа на изложените мотиви и на основание чл.272 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение решение №252/27.06.2022г. на Варненски окръжен съд, постановено по т.д. №742/2021г. по описа на ВОС.

ОСЪЖДА С. К. Д., ЕГН *****, действащ чрез своя баща и законен представител К. С. Д., ЕГН *****, двамата с адрес в град Варна, ул. „Драва Чехи” №2 вх.В, ет.1, ап.18, **да заплати на „ДЗИ-Общо застраховане” ЕАД**, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Триадица”, бул. „Витоша” №89Б, **сумата 1 295 лева** (хиляда двеста деветдесет и пет лева), представляваща направени разноски за въззивното производство, на основание чл.78, ал.3 от ГПК.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен касационен съд на Р. България с касационна жалба, която следва да се подаде в едномесечен срок, считано от датата на връчване на препис от същото на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____